

за себе си, както и за родителитѣ си, роднини и приятели, доброволно напусна отечеството си и замина за Мала-Азия, и се помина като учителъ, въ лошо положение въ Бруса, като остави неутѣшима скръбъ и принесе себе си жертва на своята грѣкомания“ (Все отъ Д-ръ Сел., ор. cit.).

По-долу се срѣщаме съ „Даскалъ Андончо“, сжщо отъ Сливенъ, елински възпитанникъ, чието битие се прѣплита и кръстосва съ това на споменатия Антонъ Хаджи Кринчевъ. По всичко личи, че това е единъ и сжщъ сливенецъ, колкото и намѣсти даннитѣ за единия да си противорѣчатъ съ тия за другия. Тия данни ще ги изложимъ по отдѣлно.

Даскалъ Андончо, родомъ отъ Сливенъ, е по-извѣстенъ вънъ отъ родината си. Той е, преди всичко, учителъ на *Райчо Поповичъ* отъ Жеравна. Кога се е родилъ — не е извѣстно. Знае се само, че отъ Сливенъ заминава да слѣдва въ Букурещъ, дѣто е свършилъ елинското си образование при прочутия на врѣмето си фанариотски подрѣжникъ *И. Дука*. Когато свършилъ наукитѣ си, запѣтва се за Сливенъ. Това било кждѣ 1805 г. Даскалъ Андончо билъ сжщо заможенъ синъ и близъкъ роднина на прочутия волентиръ (1829 г.) Хаджи Александрия, племенникъ пѣкъ на когото е билъ извѣстния търновски елинистъ *Димитъръ Александриди* (все отъ Сливенъ). Както и да е, Даскалъ Андончо, запѣтенъ отъ Букурещъ за Сливенъ, минава прѣзъ Котелъ. Тукъ котленскитѣ чорбаджии изпреварватъ сливенскитѣ и придумватъ Андончо да остане въ Котелъ, още повече, че за тѣхъ било новостъ да се свършва въ Букурещъ (Псп IV, 297) (Въ „Научно списание“, II, год. III, притурка 5 се види, че Андончо отишѣлъ въ Котелъ не по-късно отъ 1805 г.). Интересно е, обаче, да се знае, че Андончо е билъ съученикъ на князь Стефанъ Богориди въ Букурещъ. Това се вижда отъ обстоятелството че когато Андончо билъ поканенъ за учителъ въ Котелъ и поискалъ непозната за врѣмето си заплата, котленци щѣли да изпуснатъ „учения“ Андончо, ако не се намѣсиль първиятъ тогава котленски чорбаджия Хаджи Матей. Послѣдниятъ познавалъ лично съгражданина си Богориди и чувалъ отъ него за „отличнитѣ успѣхи“ на Андончо, та за своя лична смѣтка отпуска му 300 рубета, за да учи сина му Хаджи Петръ Хаджи Матеевъ (ражданъ около 1786—96 г.). Андончо скланя и става учителъ въ Котелъ.

Котленци, които до тогава нѣмали подобенъ елинистъ; ознаменуваели неговото първо тамъ учителствуване и съ пѣсенъ:

Че доде даскалъ Андончо,
Даскалъ Андончо отъ Сливенъ,
Да учи млади момчета,
Млади момчета *даскали*,